

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **S. S.**, zast. advokátkou Mgr. Danielou Šenarovou, se sídlem AK Čínská 883/14, Praha 6 - Dejvice, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2005, č. j. 47 Az 778/2003 – 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2005, č. j. 47 Az 778/2003 – 32 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 6. 2003, č. j. OAM-11929/VL-07-P05-2001. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování dle § 91 cit. zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud výše označeným rozsudkem zamítl.

Kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, uplatňuje přitom důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Stěžovatelka předně namítá, že v žalobě uvedla jak důvody právní, kdy namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav, namítala konkrétní porušení správního řádu, a to zejména ust. § 47 odst. 3, neboť z rozhodnutí nevyplývalo, že správní orgán vzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jejímu případu a v odůvodnění se nevypořádal

se všemi provedenými důkazy. Uvedla též důvody skutkové, kdy namítala, že s ohledem na zdravotní stav její dcery nebyla na straně správního orgánu dostatečně zvažena možnost udělení azylu dle § 14. Vzhledem k poměrům panujícím v její zemi, nebyla správním orgánem dostatečně posouzena její žádost ve vztahu k ust. § 91 zákona o azylu. Soud uvedl v odůvodnění rozsudku, že správní orgán se zabýval všemi tvrzeními stěžovatelky a po jejich vyhodnocení ve vztahu k ní dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nesplňuje předepsané podmínky pro udělení azylu. K těmto závěrům soudu stěžovatelka namítá, že jí uplatněné námitky v žalobě se týkaly právě té vady správního rozhodnutí, která spočívala v tom, že si správní orgán pro posouzení její žádosti ohledně možného udělení humanitárního azylu žádné podklady neobstaral. Prosté konstatování, že po posouzení osobní situace stěžovatelky a poměrů v její zemi se humanitární azyl neuděluje, nelze označit za úvahu, ze které by bylo patrné, jakým způsobem a na základě jakých podkladů k tomuto závěru správní orgán dospěl. Právě do oblasti shromáždění důkazů a podkladů pro rozhodnutí směřovala námitka stěžovatelky, když namítala, že správní orgán vycházel pouze z obecných informací, týkajících se situace v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině; takové posouzení není vzhledem ke specifčnosti jí uváděných důvodů dostatečné proto, aby si správní orgán mohl učinit objektivní představu o tom, jaká péče bude dceři stěžovatelky poskytnuta v zemi původu, pokud bude nucena se do ní vrátit. Stěžovatelka uplatňuje dále v kasační stížnosti důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k napadenému výroku o neexistenci překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Napadala-li stěžovatelka správní rozhodnutí v celém rozsahu, tedy všechny tři části výroku rozhodnutí a krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, bylo jeho povinností zdůvodnit, na základě jakých podkladů a úvah k takovému závěru dospěl. Krajský soud zamítl žalobu v celém rozsahu, v odůvodnění svého rozhodnutí však uvádí toliko skutečnosti, které jej vedly k závěru, že žádost stěžovatelky o azyl nebyla důvodná ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí je však prosto jakéhokoli odůvodnění, které by objasňovalo zamítnutí žaloby v ostatních jejích částech. Stěžovatelka je s ohledem na shora uvedené, že soud se dostatečně nevypořádal se všemi námitkami, které v žalobě uvedla. Z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, neboť věc byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. přednostně; přitom žadatelka je chráněna před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka kromě výše uvedených důvodů výslovně uplatňuje i důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Prvotní je v dané věci právě tato uplatněná námitka nepřezkoumatelnosti, neboť v případě její důvodnosti by nebylo třeba vážít další kasační námitky. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud v řízení o žalobě nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného v požadovaném rozsahu žaloby, když zcela pominul otázku překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, ačkoli stěžovatelka tuto skutečnost v žalobě uplatnila. Krajský soud se k této žalobní námitce stěžovatelky vůbec nevyjádřil.

Z hlavy páté Listiny základních práv a svobod vyplývá obecný požadavek, podle něhož jsou soudy povinny svá rozhodnutí řádně zdůvodnit. Absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vede k nepřezkoumatelnosti. Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek. Nezabýval-li se krajský soud veškerými žalobními námitkami, konkrétně námitkou stran překážky vycestování uplatněnou pod bodem III. 6 žaloby, porušil tak ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti je pravomocné rozhodnutí krajského soudu a ten se v daném rozhodnutí řádně nevypořádal s uplatněnými žalobními body, nelze než jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit, neboť za dané situace nemůže Nejvyšší správní soud věc přezkoumávat. Rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a to ve smyslu v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., proto napadený rozsudek Krajského soudu v Praze postupem podle § 110 odst.1 s. ř. s. zrušil.

Krajský soud v Praze je v dalším řízení, v němž se bude v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. zabývat veškerými žalobními body a náležitě se v odůvodnění vypořádá s otázkou překážky vycestování, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst.2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu